

den har alle sine Kræfter behov overfor sin Hovedmodstander, ikke vil risikere at sætte den Styrke, som skal til, ind paa at bryde vor Modstand, ikke vil risikere de Tab, som ere forbundne med at bryde vor Modstand. Ganske samme Betragtning gælder overfor det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), som jo uden videre vilde slaa fast, at det for Danmark i alle Tilfælde var umuligt at forsøge noget Forsvar for sin Neutralitet, og vilde hævde, at det i intet af de smaa Lande var saa umuligt som i Danmark. Denne Betragtning slaar jo slet ikke til. Den første Del af den har jeg allerede modbevist. Den anden Del var det let at modbevise, hvis man, hvad jeg ikke skal gøre i Dag, vilde gaa ind paa at sammenligne de forskelligartede Vanskeligheder, der frembyde sig for de smaa Lande rundt om i Europa. Det er sikkert, at der for Danmark frembyder sig Vanskeligheder af en særlig Art, som jo f. Eks. Holland, Belgien og Svejts ere fri for, men lige saa sikkert er det, at Lande som disse ved deres Beliggenhed ere udsatte for mangt og meget, som vi ikke ere udsatte for, og at deres Beliggenhed letter et lejlighedsvis Angreb paa dem under en Stormagtskrig, i mange Tilfælde meget mere, end Tilfældet er ved et lignende Angreb paa Danmark.

Jeg skal nu vende mig til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), ikke saa meget mod hans saglige Bemærkninger, thi jeg tror, at den Sag er nogenlunde uddebatteret os imellem, og det vilde neppe i hvert Fald paa dette Stadium føre videre at komme tilbage dertil. Kun skal jeg sige, at den Sammenligning, det ærede Medlem drog mellem Forsvaret af København og Forsvaret af Hillerød, er noget haltende. Det ærede Medlem sagde: Jeg har ganske vist indrømmet, at vi skulle forsvare Københavns Landfront, det er rigtigt, men vi skulle ogsaa forsvare Hillerød og en hvilken som helst anden Plads her i Landet, som angribes. Sammenligningen er haltende, thi København kan ikke sammenlignes militært set og for Resten jo heller ikke i andre Henseender med nogen anden Plads her i Landet. Det afgørende er, at den ikke kan sammenlignes med nogen anden, fordi den er Hærens Hovedbasis, og den er Hærens eneste Basis af Betydning paa Sjælland, saa naar der er Tale om et Angreb paa Sjælland, har København en ganske enestaaende og afgørende Betydning, den nemlig, at den rummer alle de Beholdninger, alle de Oplag, man skal bruge,

hele det Grundlag, hvorpaa Hæren skal operere. Derfor vil en Bemægtigelse af København slaa Forsvaret af Sjælland fuldstændig ned, hvilket en Bemægtigelse af Hillerød eller en hvilken som helst anden Plads paa Sjælland ikke vilde gøre. Det ærede Medlem mente, at naar vi sendte den Styrke, vi kunde raade over, ud i aaben Mark for at dække Københavns Landfront, møder den den landsatte fjendtlige Styrke under lige Vilkaar. Jeg kan heller ikke her godkende det ærede Medlems Betragtning. Det forekommer mig ganske øjensynligt, at det bliver ikke lige Vilkaar, thi Fjenden, som skal gennembyrde en Front paa $4\frac{1}{4}$ Mil, kan koncentrere sin Styrke, hvor det skal være, og faar derved en overordentlig Lettelse med Hensyn til at løse sin Opgave. Vor Styrke — den tænkes lige saa stor — har en saa ganske væsentlig vanskeligere Opgave, idet den skal dække en Front af denne store Længde uden noget som helst Støttepunkt. Angriberens Opgave er her ganske betydelig lettere at løse end Forsvarerens, og derfor er det, at det er nødvendigt at styrke Forsvarerens Kraft.

Det ærede Medlem gjorde endelig nogle politiske Betragtninger gældende. Han mente, at det Standpunkt, som han jo for kun kort Tid siden selv har indtaget, og som jeg indtog i min Tale her ved anden Behandling, neppe vilde være holdbart. Jeg har taget dette Standpunkt med fuld beraad Hu efter megen moden Overvejelse. Jeg har stillet Militærforslagene saaledes, som jeg ansaa det for nødvendigt at stille dem, for at de kunde løse Opgaven. Jeg har, saa meget som det var mig muligt, fulgt de Grundlinier, som ere angivne af Forsvarskommissionens Flertal, men jeg har fraveget dem paa et meget væsentligt Punkt, nemlig med Hensyn til Dækningen af København fra Landsiden. Det ærede Medlem anerkendte, at jeg havde udtalt, at efter mit Skøn var den Del af Udvalget, som han repræsenterer, og Regeringen enige i saare væsentlige Hovedtræk af Forsvarsplanen, og man kan vel sige i Grundbetragtningen af vort Forsvarsvæsens Ordning. Han understregede udtrykkeligt, at jeg havde sagt, at vi var enige paa væsentlige Punkter, ja, i det væsentligste. Det er ogsaa ganske rigtigt. Det væsentligste er vel nok til syvende og sidst det, at gøre det Forsvar, vi have, brugbart, og det naas ved de Ting, som det ærede Medlem og Regeringen ere enige om. Men, sagde det ærede Medlem saa, han